

pohledávka úpadkové podstaty Kurta D-a skutečně vydána, jest stížnost opodstatněna, a bylo rozhodnuto, jak se stalo.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení vyrovnávacího komisaře.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest oprávněn. Stěžovatelovo hlasovací právo pro pohledávku 11.227 Kč nebylo popíráno ani jiným věřitelem ani dlužníkem (§ 44 (I) vyr. ř.), ale na stěžovatelovo jmění byl duryňským zemským soudem v Géře dne 4. ledna 1927 vyhlášen úpadek a tento soud žádal dne 18. srpna 1928, by úpadcovy movité věci, jmenovitě jeho právě zmíněná pohledávka 11.227 Kč s přísl. jemu jako úpadkovému soudu byla vydána. Tato žádost došla na zemský soud v Opavě dne 2. září 1928 a bylo jí vyhověno dne 4. září 1928. Rekursní soud míní, že stěžovatel dne 30. srpna pokud se týče 1. září 1928 již neměl práva, volně nakládati s touto pohledávkou, poněvadž již dříve, dne 18. srpna 1928, bylo žádáno o její vydání, že tímto dnem přešlo ono právo na správce jeho úpadkové podstaty Dr. B-a a že tudíž jen tento mohl dne 30. srpna pokud se týče 1. září 1928 vykonati hlasovací právo pro pohledávku jinak nepopřenou. Ale tento názor je pochybený, neboť nerozhoduje den, kdy žádost za vydání úpadcova movitého jmění byla učiněna, den 18. srpna 1928, nýbrž den, kdy tato žádost na tuzemský soud došla, den 2. září 1928. Odůvodňuje-li rekursní soud opačný názor tvrzením, že zákon v této příčině nerozlišuje, přezírá, že § 67 (1) úpadk. řádu v poslední větě stanoví, že úpadkové jmění smí býti vydáno teprve, když byla uspokojena práva na vyloučení a oddělení, nabytá dříve, než došla žádost, z čehož jde nade vší pochybnost, že úpadce do této doby může s tímto svým jměním volně nakládati (srovnej i Bartschův-Pollakův komentář k úpadkovému řádu, Vídeň-Lipsko 1927, str. 414, pozn. 9 a Lehmannův komentář k úpadkovému řádu, Vídeň 1916 str. 462). Mohl-li však stěžovatel s pohledávkou, o níž jde, do 2. září 1928 volně nakládati, není pochybnosti, že mu dne 30. srpna, pokud se týče dne 1. září 1928 příslušelo pro ni i právo hlasovací.

Čís. 8606.

Výhrada vlastnictví k prodané surovině a k výrobkům z ní jest právně účinnou jen co do suroviny, nikoliv co do výrobků, nebyly-li v době, kdy byla výhrada ujednána, ještě zhotoveny.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1928, Rv I 639/28.)

Žalovaný zabavil exekučně obuvnické výrobky k vydobyti peněžité pohledávky za Františkem B-em. Žalobkyně odůvodňovala žalobu o vyloučení jich z exekuce tím, že prodala Františku B-ovi kůže a že si vyhradila ke kožím i k výrobkům z nich vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny. Žalovaný vznesl mezitímní návrh na zjištění, že žalobkyni nepřisluší k zabaveným věcem vlastnické právo činící exekuci nepřípustnou. Procesní soud první stolice uznal právem, že

žalobkyni přísluší, o d v o l a c í s o u d však, že jí nepřísluší k zabaveným věcem vlastnické právo, činící exekuci nepřipustnou. D ů v o d y: Výtce nesprávného právního posouzení věci nelze odepřít důvodnost. Prvý soud zjistil, že zabavené věci, o něž jde, vesměs hotová obuv, jsou zhotoveny z kůží, dodaných B-ovi žalobkyní, nikoliv z kůží, jež mu zaslali jiní dodavatelé. Vzhledem k výhradě vlastnického práva nelze mít pochybnosti, jakž první soud správně dovodil, že žalobkyně, jejíž značná pohledávka dosud zaplacená není, byla vlastnící dodaných kůží a ostatních potřeb obuvnických až do doby, kdy z kůží a z potřeb byla zhotovena obuv. Procesní soud dospívá k úsudku, že zpracováním kůží na obuvnické výrobky, jež stalo se se souhlasem žalobkyně, zhotovitel František B-a a strana žalující stali se společnými vlastníky těchto výrobků, že není sice strana žalující jejich výhradnou vlastnící, že však jest vlastnící jejich spolu s jejich výrobcem Františkem B-em (§ 414, 361 a 825 obč. zák.). Na ustanovení § 414 a násl. obč. zák. nelze se však odvolávati, neboť předpisy tyto mají na mysli jen případy, kde se zpracování stalo beze svolení majitele suroviny, jakž plyne z doslovu § 417 a 418 obč. zák., kdežto v souzeném případě, jak první soud správně zjistil, zpracoval B-a kůže žalující strany s jejím výslovným souhlasem. Žalující strana své vlastnictví k zabaveným předmětům vyvozuje z úmluvy, podle níž se jí vyhrazuje vlastnické právo nejen k dodané surovině, nýbrž i k v ý r o b k ů m z ní zhotoveným. Pokud jde o výhradu vlastnictví k výrobkům, nestala se tato výhrada podle účtů, podle jejichž obsahu jen dodávané zboží, tedy s u r o v i n a, zůstatí má vlastnictvím dodavatelky až do úplného zaplacení kupní ceny, nýbrž stala se výhrada vlastnictví i k výrobkům předchozí ústní úmluvou. Než úmluva taková, i kdyby byla učiněna, jest po stránce právní beze všeho významu. Plyne již z povahy věci a z pojmu slova »výhrada«, že si vlastnické právo může vyhraditi jen, kdo má vlastnictví k věcem, které tu již jsou, nikoli však k věci, která mu vzniknouti teprve v budoucnosti. Poněvadž v souzeném případě jest zjištěno, že obuv z dodaných kůží měla býti a také byla teprve vyrobena, bylo vlastnické právo k obuvi před jejím zhotovením nemyslitelným a nemohla si je žalující strana vyhrazovati (srovn. rozh. čís. 6418 sb. n. s.). Žalující strana nemohla tudíž vlastnického práva k vyrobené obuvi nabýti ani zpracováním materiálu, ani ústní úmluvou a výhradou a byla by proto její žaloba odůvodněna, kdyby prokázala, že vlastnického práva k výrobkům nabyla v době pozdější. K tomu bylo by třeba podle ustanovení § 425 obč. zák. důvodu a způsobu nabývacího, některého ze způsobů odevzdání, jak jsou uvedeny v §§ 426 až 428 obč. zák. Žalobkyně však ve sporu ani netvrdila, že o takové pozdější nabytí vlastnického práva u ní šlo, a proto důkaz o jejím vlastnickém právu úplně selhal.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně odporuje rozsudku odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci, tedy z dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s., napadajíc

právní názor odvolacího soudu, že jí nepřísluší ani právo vlastnické ani právo spoluvlastnické k vylučovaným předmětům a že na tento případ nelze použítí ustanovení §§ 414, 415 obč. zák. Dovolací důvod není opodstatněn. Ze zjištění nižších soudů plyne, že když žalobkyně prodala v lednu a v březnu 1925 Františku B-ovi kůže, bylo mezi stranami ujednáno, že prodané kůže a i výrobky z těchto koží zůstanou vlastnictvím žalobkyně až do úplného zaplacení kupní ceny. Právem dospěl odvolací soud k úsudku, že výhrada práva vlastnického co do koží byla právně účinnou, že však výhrada práva vlastnického k obuvi z koží těch zhotovené byla bez účinku, poněvadž v době, kdy tato výhrada byla smluvna, obuv z koží nebyla ještě zhotovena, tudíž neexistovala, a žalobkyně si proto vlastnické právo k obuvi vyhradit nemohla. V tom směru stačí odkázat na důkazy napadeného rozsudku, jež nebyly vyvráceny vývody dovolacího spisu. Že žalobkyně nabyla vlastnictví k obuvi zhotovené z koží některým ze způsobů v §§ 425 až 428 obč. zák. vytěčených, nebylo ve sporu ani tvrzeno. K vývodům, že, kdyby takováto výhrada neměla právních účinků, byla by žalobkyně aspoň spoluvlastnicí obuvi, vyrobené Františkem B-em z koží, ke kterým si vyhradila právo vlastnické, jež uznal první soud, a k její výtce, že odvolací soud právně mylně má za to, že na tento případ nelze užítí ustanovení §§ 414 a 415 obč. zák., jest připomenouti toto: Žalovaný domáhal se mezitímním návrhem určovacím toho, by bylo rozsudkem zjištěno, že žalobkyni k exekučně zabaveným předmětům, obuvi, zhotovené z koží, jež dodala B-ovi žalobkyně, nepřísluší právo vlastnické, to jest výhradné právo vlastnické, činící exekuci nepřipustnou. Toho, zda jí přísluší či nepřísluší omezené právo vlastnické nebo spoluvlastnictví, se mezitímní určovací návrh nedotýkal. Proto procesní soud, rozhoduje zatím jen o mezitímním návrhu určovacím, zcela zbytečně si nadhodil a řešil otázku, zda se žalobkyně zpracováním koží, k nimž si vyhradila vlastnictví, stala aspoň spoluvlastnicí výrobků. Řešení této otázky nebylo mezitímním určovacím návrhem, o který v tomto období sporu jediné jde, požadováno a procesní soud nebyl oprávněn zjišťovati trvání nebo netrvání právního poměru, jehož určení žádáno nebylo. Důsledkem toho nemůže se ani dovolací soud obíratí řešením tohoto právního poměru. Jelikož, jak vyloženo, nenabyla žalobkyně k zabavené obuvi práva vlastnického, to jest výhradného práva vlastnického, bylo právem odvolacím soudem rozhodnuto, že jí nepřísluší k zabaveným předmětům právo vlastnické, činící exekuci nepřipustnou, a nebylo tudíž nedůvodnému dovolání vyhověno.

Čís. 8607.

Majitel domu ručí za škodu, zanedbal-li povinnost udržovati cestu ke vchodu do domu ve schůdném stavu. Není třeba, by opomenutí záleželo v nešetření zvláštního policejního předpisu. Povinná péče majitele